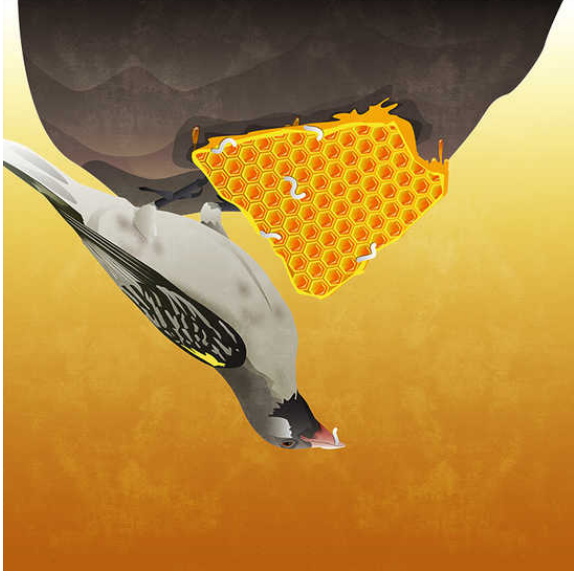

Помста Боккоїда

✎ Zulu folktale

🗣️ Wiehan de Jager

📖 Nataliai Naiavko

😊 ukrainska

|| nivå 4

Sagor för barn på svenska

berattelser.se

Помста Боккоїда

Skreven av: Zulu folktale

Illustrerad av: Wiehan de Jager

Översatt av: Nataliai Naiavko

Denna saga kommer från African Storybook (africanstorybook.org) och vidarebefordras av Sagor för barn på svenska (<https://berattelser.se/>), som erbjuder sagor på många språk som talas i Sverige.

Detta verk är licensierat under en Creative Commons

[Erkännande 3.0 Internasjonal Licens](https://creativecommons.org/licenses/by/3.0/deed.sv).

<https://creativecommons.org/licenses/by/3.0/deed.sv>

Ця розповідь про Нгеде, Воскоїда, і скупого юнака, якого звали Гінгіле. Одного разу, коли Гінгіле полював, він почув спів Нгеде. У Гінгіле потекла слинка при одній тільки думці про мед. Він зупинився і уважно прислухався, шукаючи пташку, аж поки не побачив її у гілках у себе над головою. “Чітік-чітік-чітік,” - співала маленька пташка, перелітаючи з дерева на дерево. “Чітік-чітік-чітік,” - кликала вона, зупиняючись, щоб переконатися, що Гінгіле йде за нею.

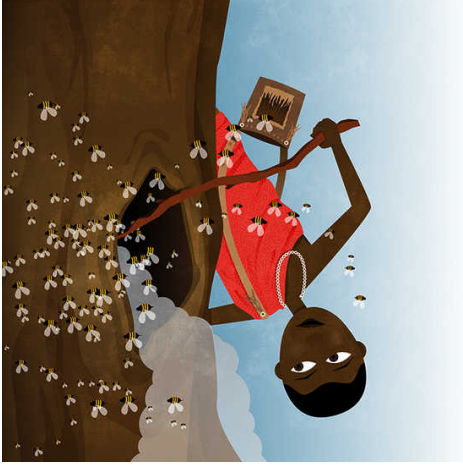
Через пів години вони прийшли до великого
інжира. Негде шалено скакала серед гілок. Тоді
вона сіла на одну гілку, схиливши голову, наче
промовляючи: "Ось тут! Ходи сюди! Чому ти так
довго?" Гінгіле не бачив бджіл з-під дерева, але
він довіряв Негде.

Гінгіле поклав свій спис під дерево, зібрав кілька прутиків і розклав невелике багаття. Коли вогнище добре розгорілося, він запхав довгу суху палицю у вогонь. Це особливе дерево створювало багато диму, коли горіло. Він поліз на дерево, тримаючи палицю у зубах.

Скоро він почув голосне гудіння заклопотаних бджіл. Вони залітали і вилітали із дупла у стовбурі дерева - їхнього вулика. Коли Гінгіле добрався до вулика, він запхав кінець палиці з димом у дупло. Бджоли вилетіли з дупла, злі і сердиті. Вони полетіли геть, тому що їм не сподобався дим. Але спочатку вони сильно покусали Гінгіле!

Кожного разу, коли діти Гінгіле чують історію про Нгеде, вони захоплюються цією пташкою. І завжди, збираючи мед, вони обов'язково залишають більшу частину бджолиного стільника для воскоідів!

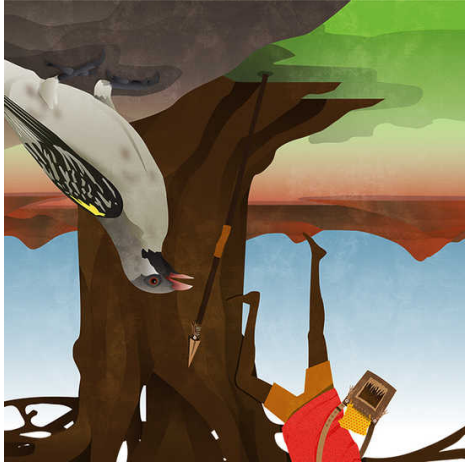

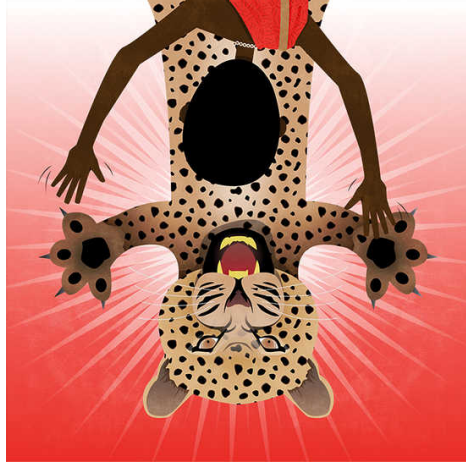
Коли бджоли вилетіли, Гінгіле запхав свої руки у дупло. Він вийняв повний бджолиний стільник, з якого капав густий мед, і на якому було багато товстих, білих личинок. Він обережно поклав стільник у мішечок, який був на плечі, і почав злазити з дерева.

Перш, ніж Леопард зміг напасти на Гінгіле, хлопець кинувся злазити з дерева. Поспішаючи, він пропустив гілку і сильно впав на землю, вивернувши ногу. Він тікав, підстрибуючи, якомога швидше. На щастя, Леопард все ще був занадто сонний, щоб переслідувати його. Воскоїд Нгеде помстився. І Гінгіле отримав урок.

Нгеде охоче спостерігала за усім, що робив Гінгіле. Вона чекала, поки юнак залишить щедрий шматок стільничка як подяку Боскоїду. Нгеде метушилася, перелітаючи з гілки на гілку все ближче і ближче до землі. Нарешті Гінгіле зліз із дерева. Нгеде сіла на камінь біля хлопця і чекала нагороди від нього.

Гінгіле піднявся наверх, дивуючись, чому не почув звичного гудіння. "Можливо, вулик далеко в дереві", - подумав він. Він підтягнувся до іншої гілки. Але замість вулика він побачив обличчя леопарда! Леопард був дуже злий, тому що його сон так різко перервали. Він примружив очі і відкрив рот, щоб показати свої дуже великі і дуже гострі зуби.

Але Гінгіле загасив вогонь, взяв спис і вирушив додому, не звертаючи уваги на пташку. Нгеде сердито вигукнула: “Вік-торр! Вік-торр!” Гінгіле зупинився, подивився на пташку і вголос засміявся: “Ти хочеш меду, правда, друже? Ха! Але я зробив всю роботу і отримав усі жала. Чому я повинен ділитися з тобою цим чудовим медом?” І пішов. Нгеде була дуже зла! Так не можна з нею поводитися! Але вона помститься.

Одного разу, через кілька тижнів, Гінгіле знову почув медовий клич Нгеде. Він згадав смачний мед і ще раз охоче пішов за пташкою. Провівши Гінгіле узбіччям лісу, Нгеде зупинилася, щоб відпочити під великою парасолькою колючки. “Ага, - подумав Гінгіле. - Вулик повинен бути в цьому дереві”. Він швидко розвів маленький вогонь і почав лізти на дерево, тримаючи у зубах гілку з димом. Нгеде сиділа і спостерігала.